

Dones!
L'«aurora» de
la vostra lli-
bertat, serà...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...L'AURORA
BERTRANA!

Any III - Núm. 126

Barcelona, 15 de novembre de 1933

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per al Sr. M. Rubió i Tudurí

Dintre les nombroses espècies pel gran Linneu, si una n'hi ha que sigui mereixedora de l'orde excelsa del Tussó Negre, no és certament l'homo sapiens, perquè dintre l'homo sapiens hi ha tanques famílies i tanques veritats, algunes mereixedores del guasadó, altres no, que si l'haguéssim d'adjudicar a totes els nostres tallers no donarien l'abast. No és, doncs, l'homo sapiens el que sense excepció i com a espècie és creditor del

Tussó, sinó, com el lector ja haurà endevinat, el rubionis tudurinus.

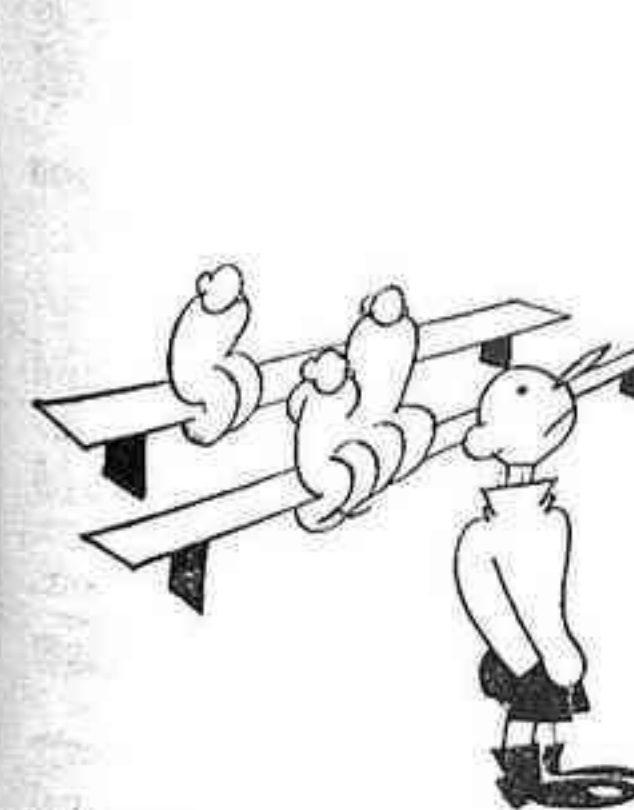
Com els rovellons, tots els rubionis tudurinus són bons; però, tot esperant la creació del Tussó familiar a meitat de preu, avui conferim l'enviejada orde al Rubió i Tudurí de noni Marian, que és el que té mèrits més recents i més merecuts, i es pot dir que en aquesta contesa se l'ha guanyat a pols i el seu li ha costat.

En el dubte de si sortí de la Lliga, però amb la seguretat que hi anirà, veiem Marian Rubió i Tudurí entrar a Acció Catalana i fer-hi els treballs pertinents per entrar en candidatura. El veiem després, i a punt de sortir-ne, amb un peu a fora i amb un peu a dins, fundar el diari d'uns quants dies, La Ciutat, per tal que, reeixint, podés ésser conegut per el gegant de La Ciutat, com diu la cançó que canta el Tóresky a les criatures; però, no reeixint-li, treia el peu que tenia a Acció Catalana, i, tinguent-lo en l'aire, com un conegut ocell que es dedica a l'artístic ofici de model de pintor, es feia una candidatura pròpia en unes eleccions parcials. Però, com que si entrava en candidatura no sortia de les urnes, es decidí, d'un cop, a entrar a l'Esquerra, on hi aportà els seus talents i la seva família.

La família, però, que tan útil li havia estat fins ara, començà d'ésser-li un entrebanc en parlar-se de candidatura, perquè, desagraida, tots els tudurins volien entrar-hi. Sortí que en la subhasta del lloc d'estrena, Marian aguantà amb fermesa el veipir fins les 50.000 (hures?), i guanyà el campionat familiar.

I mireu-vos-el ara, bell candidat i condecorat! No fa goig? Dona catalana! Obrer de la fàbrica! Capellà! Pàgès! (com diu La Humanitat). No us el menjàreu? Doncs opa, som-hi!

**Per Catalunya!
Per la República!
Per en Grau Jassans!
Per l'Aragail!
VOTEU L'ESQUERRA!**

LLIÇO D'HISTORIA

—Què sap de Viriat?
—D'aquest personatge ningú no en sap res del cert.

Una baixa maniobra electoral de la Lliga

Com és sabut, la Lliga esborra un nom de la seva candidatura, i hi posa el de Francesc Macià, perquè així algú tingui el 40 per cent de vots i no s'hagi de repetir l'elecció. Però el que és més greu, és que la Lliga reparteix entre els seus afiliats la present fotografia, per tal de que aquests no tinguin reparos en votar un senyor que va tan ben acompanyat.

(Es un document BE NEGRE)

Els "paganos" de Tahiti

La candidatura de l'Esquerra, amb tot i el que diguin els seus enemics, és una de les més ben combinades. La gent es pregunta per què dimonis hi han posat l'Aurora Bertrana, havent-hi altres dones. Per què? Perquè és la que pot donar més to a la campanya electoral. Ja ha passat el temps de prometre casetes i hortets. Ara podran prometre als humils els "paradisos oceànics". I gràcies a l'Aurora Bertrana (i gràcies als senyors Rubió i Tudurí, Sunyol i Ciutadania i Josep Mestre), la candidatura tindrà tres Paganos de

passat dos anys fent els gegants per aquests escenaris, hem renunciat al paper de donya Inès, ens hem disressat d'escamotes i hem fet els soldats fins a l'Estadi perquè a l'hora de la veritat ens deixin a recó i agafin la primera Aurora que els ve a mà?
—I tal! — respon la senyoreta Gibert —. Quins mèrits té la Bertrana per treure'ns el càrrec de la boca? Com si nosaltres no esquéssim tan avelades com ella a tractar amb salvatges.
Amb aquestes, un violí sonà. Es a dir: un violí no, sinó una can-

La primera campanya electoral de l'Aurora Bertrana.

Tahiti, i no un de sol com la Nietro Goldwyn Mayer!

La polinèsica Aurora Temprana i Bertrana, que forma part de la candidatura de l'Esquerra en representació dels humils de la Polinèsia, ha desvetllat aquests dies més envages entre el món femení dels Escamots — o de les Escamotes, per precisar —, que no pas en tota la seva llarga vida d'èxits literaris o transoceànics.
—On s'és vist! — exclamava la senyoreta Bargalló —. Ens hem

çoneta dolça, dolça, que, arpenjades en una finestreta, delectava el Conseller de Cultura de la Generalitat senyor Ventura Gassol i Rovira. Feia així, la tendra com-planta:

Asómate a la ventana
Ay, ay, ay!
Esquerra del alma mia.
Que ya, la Aurora Bertrana,
nos viene de Oceania,
que ya la Aurora Bertrana
Ay, ay, ay!
dejiende la autonomia.

El cor de les senyoretas Gibert, Bargalló i Murià, féu:
—Ay, ay, ay!
Y el senyor Gassol conlogueu:
—AY, AY, AYYYY!!!
(Pom!)

DISSABTE VINENT
EL BE NEGRE

PUBLICARÀ UN

Número especial
dedicat
a les eleccions

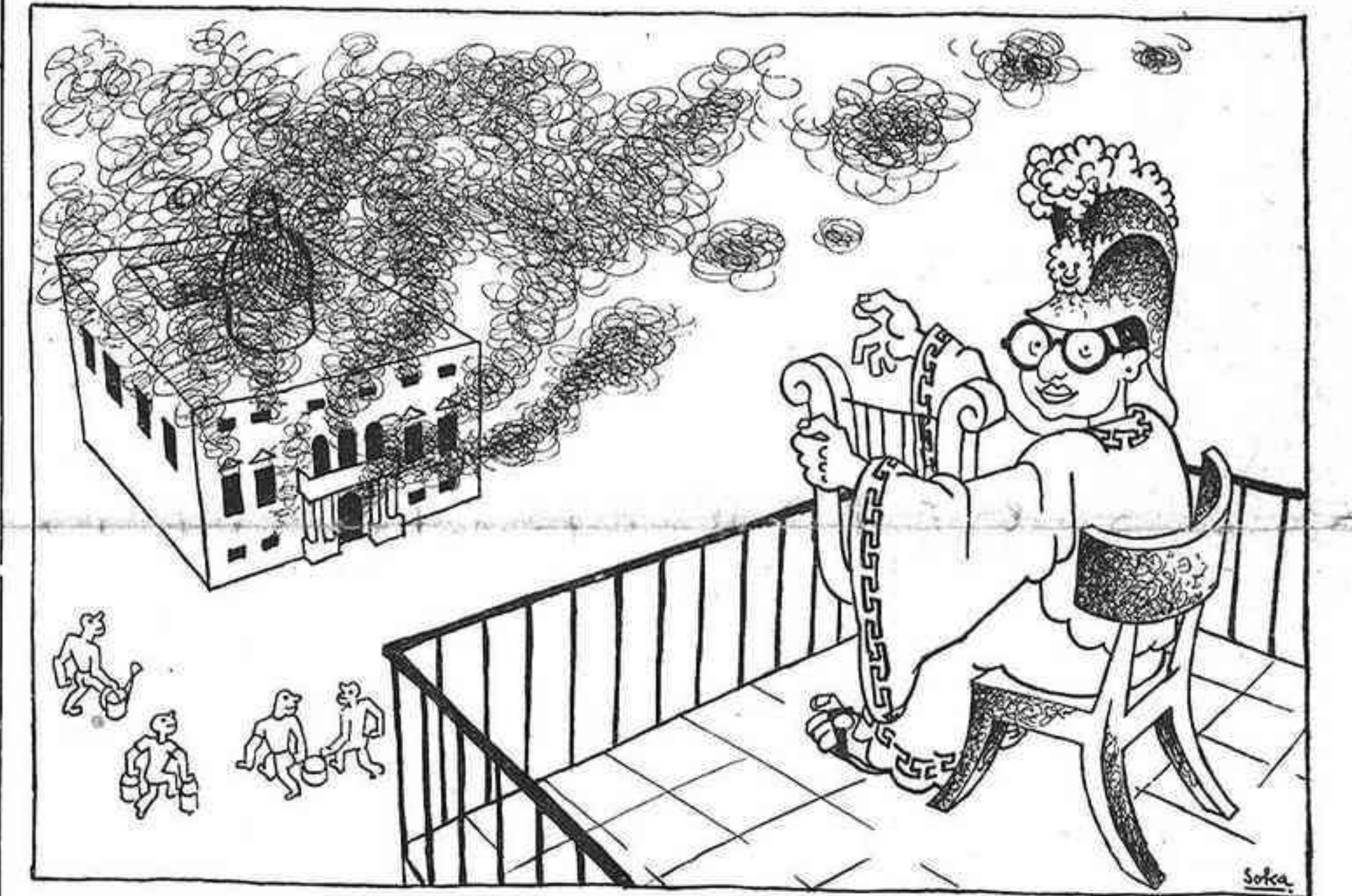
COM EL REICHSTAG, LA GENERALITAT HA CREMAT EN VIGILIA D'ELECCIONS

L'incendiari és en Viriat Milanès i els promotors seran els que convinguin

Quan l'altre dia els periodistes que fan informació a la Generalitat pujaren al despatx del senyor Alavedra i aquest els digué amb la seva amabilitat tradicional: «El senyor Macià no us podrà rebre perquè està molt cremat», poc po-

te, aviat va descobrir l'olor de cremat que es sentia per tots els recs. Què passava? Allí hi havia un misteri i, decidit a esbrinar-ho esperà que tothom fos fora i emprengué el cap de la secció de premsa, senyor Joaquim Vilà.

—I com ho sabeu que són de l'Esclasons?
—Perquè els rebem d'una manera matemàtica.
En possessió d'unes notícies tan precioses vàrem correr a l'Ajuntament a demanar permís per ins-

Goering-Dencàs. — Dispensin, però és que estem molt cremats.

L'ofici dels candidats

Els nostres lectors s'hauran adonat de que en la majoria de les candidatures que s'han fet públiques hi manca, al costat del nom dels candidats, el títol de la seva especialitat: advocat, metge, industrial, comerciant, etc., etc.
Ben informats, podem assegurar que la ruptura amb aquesta tradició electoral es deu a un pacte entre els secretaris dels partits polítics. L'acord s'ha pres en atenció al nom de don Francesc Macià Llussà, el qual s'hauria vist obligat a presentar-se amb la definició de terratinent coronel.
Els nostres lectors, comprensius com sempre, ja se'n faran càrrec...

Els temors d'en Pich i Pon

Per què el senyor Pich i Pon no ha anat en candidatura?, hom es preguntava al «Club Republicano» del Passeig de Gràcia després de conèixer-se la radical. Com que no hi havia manera d'entendre-ho, un soci decidí preguntar-li-ho:
—Veurà — digué don Joan —, és que tenia por que m'hi fessin anar per la circumcisió i vostè comprendrà que aquestes coses... a la meua edat... francament...

El bon elector vota dos cops. I si pot, tres.

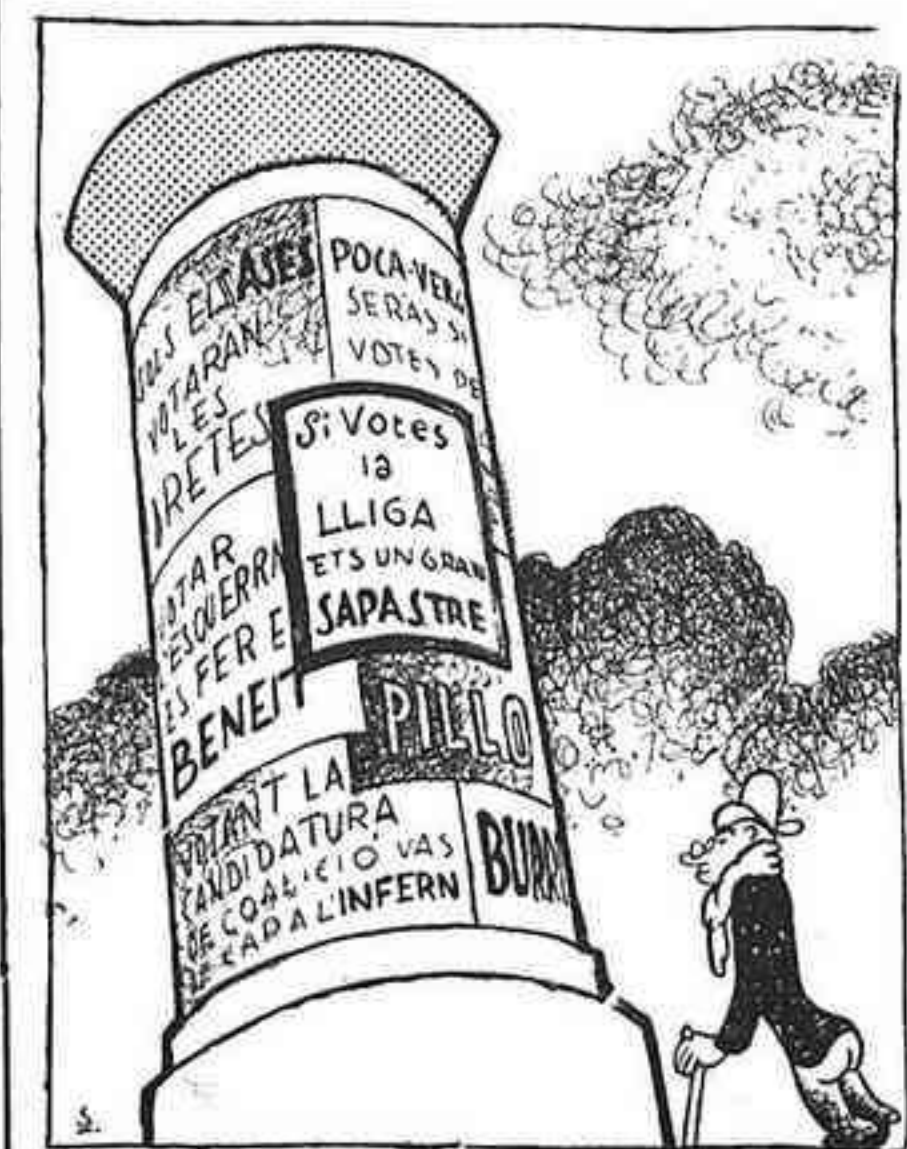
ESTADÍSTICA ELECTORAL

27 Joseps, 14 Francescs, 12 Joans, 10 Joaquims, etc. etc., es disputen les eleccions de Catalunya

Disposats, encara que fos amb el sacrifici de la pròpia vida, a oferir novetat darrera novetat als nostres immortals lectors, avui els dediquem aquest treball d'estadística electoral, rigorosament autèntica, que hem ponat, suant sang i aigua, de la interminable llista de candidats que aspiren a sortir diputats per Catalunya. Hem examinat amb tota la unció estadística de què som capaços, els noms de pila dels candidats de l'Esquerra, la Lliga, Comunistes, la Coalició, Radicals i «Derechats de Catalunya», i hem descobert que es presenten:

- 27 Joseps
- 14 Francescs
- 12 Joans
- 10 Joaquims
- 10 Peres
- 9 Antonis
- 8 Ramons
- 8 Lluïsos
- 6 Manuels
- 4 Jaumes

Tres Alexandres, tres Enrics, tres Felips, tres Miquels, tres Rafels.
Dos Amadeus, dos Daniels, dos Eusebis, dos Ferrans, dos Jordis, dos Narcisos, dos Raimonds, dos Santiagos, dos Vicençs.
Una Aurora, una Carme, una Conxa, una Maria.
Tenen, també, un sol representant, els noms de: Abel, Alfons, Amós, Armand, August, Baldo-mer, Carles, Casimir, Claudi, Daniel, David, Domènec, Eduard, Emili, Epifani, Gaietà, Gonçal, Hilari, Isidre, Joan-Josep, Juli, Llibert, Macià, Marian, Martí, Melcior, Pelai, Primitiu, Ricard, Sebastià, Tomàs, Valentí, Víctor i Xavier.
Encara que sembli mentida, no-més hi ha un sol Pau.
Aquest contrasentit queda degudament compensat amb la manca absoluta d'Artemis.
La batalla, doncs, queda entaulada entre els Joseps i els Francescs.

El pobre ciutadà. — Ben mirat, no tinc salvació!

La paciència recom-pensada

Feia dues nits que no dormíem, quan a la tercera vàrem veure com el comandant Pérez Farràs sortia del Palau amb una galleda a cada mà. Dissimuladament el seguírem. El comandant anà a la font de la Plaça de Sant Just, les omplí i, amb una habilitat extraordinària, sense ficar-hi els peus, se les endugué alre co a la Generalitat.

Passaren dues ho-res.

Al cap de les dues hores va sortir l'Alavedra amb dues galledes, les omplí a la font de Sant Just, i sense ficar-hi els peus les portà a la Generalitat.

Cinc minuts després, intriguats pel misteri, miràrem el Palau des de la Plaça de la República, quan, amb sorpresa, vàrem veure que de la teulada sortia una guspira i un fum, un de sol. Què passava?
La porta principal s'obrí i el senyor Pérez Farràs sortí com un esperitat i corrent com si volgués evitar que algú li disparés algun tret pel darrera, i desaparegué en un taxi. Passà una hora i el taxi tornà.

Del cotxe en baixaren dos homes; l'altre era l'escenògraf Rocarol.

—Bufa! — vàrem exclamar —. El senyor Macià deu anar a portar l'Estatut a posar-hi mitges-soles i vol que li guarneixin la màquina del tren.

I amb aquesta impressió, entrarem a la casa dels Canonges per a felicitar-lo.

Sensacionals declaracions del senyor Macià

Quan en Millàs-Raurell ens féu entrar al despatx particular del senyor Macià on el President estava ocupat escoltant la ràdio, ens llançarem efusius a felicitar-lo.

Ens rebé més aviat fredament.

—Sembla mentida — ens digué amb tristesa —, que tingueu tanta barra i tant cinisme. Venir-me a veure en aquestes circumstàncies tràgiques per gaudir-vos del disgust que passo!

—Senyor Macià, nosaltres som uns humils periodistes i...

—Sí, és clar; no ho dic pas per tu, ho dic pel teu amo; tu, fill meu, ets un humil i fas bé de fer el que et manen; els meus també fan els que els mano jo i no hi tenen cap culpa; però el disgust que passo...

—Confit's, confit's amb mi, senyor President.

—Afigura't que els meus enemics, o sigui els enemics de l'Esquerra, o sigui els enemics de Catalunya, acaben d'incendiàr el Palau de la Generalitat.

—I ara! Vol que avisi els bombers? Telefoño?

—Es inútil; ja és massa tard.

Els braços i l'ànima ens varen caure als peus. Amb un gest defallit els recollírem i ens quedàrem mirant el President que, com un màrtir, cercava una estació a la ràdio.

—Els meus enemics — digué garrant-se —, es pensaven que sortirien amb la seva i no s'hi han sortit, tot sortint-s'hi. Ells han cremat la Generalitat però ningú no ho sabrà. Volien que la gent es pensés que l'havíem cremada nosaltres per fer campanya electoral i que ens votés tothom; però nosaltres no els necessitem aquests trucs i mantindrem la cosa secreta. La mantindrem secreta, però, ai dels enemics si arriben a semblar que guanyen! Perquè aleshores el pobble sabrà la veritat, tota la veritat i res més que la veritat, i servint-nos del seu truc guanyarem les eleccions.

—Així... de la Generalitat, no en queda res?

—Res!

—Però — diguérem senyalant les parets i les gàrgoles que es veien des de la finestra del despatx.

—Ja! ja! ja! — féu el President, amb una rialla plena de tristesa —. Això ho ha fet en Rocarol. L'hem enviat a cercar perquè ens fes una Generalitat de decoració per fins després de les eleccions. Ara, que si els enemics no estan quiets, treurem les teles i apareixerà el Palau destruït. Però els enemics...

—Els enemics, la F. A. I.?

—Ah, no! Els de la F. A. I. són uns bons nois. Ara mateix, m'han promès que no faríen més campanya abstencionista des de la «Soli», han suspès el miting de les Arenes... i jo els he fet deixar anar els detinguts, és clar, amb petites fiances, perquè hem de fer les eleccions... No, no són els de la F. A. I., no; són els altres! Sabeu qui és l'incendiari?

—Qui?

—En Viriat Milanès! Ell mateix ho ha confessat altre cop i sense fer-se pregar, en el Casal d'Estat Català del carrer de Corts a en Badia.

—I qui li ho ha pagat?

—Ja l'ho pots pensar; la Coalició d'Esquerrers. Però ell, que és un bon noi, ens ha donat els diners a nosaltres per la nostra campanya electoral.

UN NEGOCIET DE POCA IMPORTANCIA, PERO EXEMPLAR

Amb ocasió de les pròximes eleccions, assistim a la resurrecció d'una allau interminable de difunts de tota mena. Pocs com el senyor ex-Puig i Cadafalc saben romandre en l'obscuretat de llurs sepulcres sense dir «aquesta carcanada és meua», i poden evitar aquesta estranya formigor de què els veiem posseïts i que llença tants Alvarez de la Campa, tants Baus, tants Junyents i tants Bertrams i Güell a fer els gegants pels carrers i places de la nostra dolça terra catalana.

El que ha sabut, també, romandre en la quietud més sepulcral és l'enyorat don Alfonso Sala, el qui fou diputat per Terrassa i celeberrim President de la Mancomunitat en els gloriosos temps primorriueros.

D'aquest senyor ens ve a la memòria una feta que no podem deixar que es perdi en l'oblid.

Don Alfonso (Sala) tenia, quan va ésser nomenat President de la Mancomunitat, un «Hispano» d'aquells dels primers temps, que més que un automòbil semblava una cuina econòmica, atrocinat i quasi inservible, allò que en l'argot de l'ofici se'n diu una «cafetera».

Don Alfonso (Sala) tingué una bella pensada per a desfer-se d'aquell mort i, al mateix temps, fer-hi algun negociet. Rumià llarga estona — li costava! li costava! —, demanà ajut a la seva esposa, donya Mercedes, i per fi, la trobà: el cotxe, al cap d'un parell de mesos, fou adquirit per la Mancomunitat, considerant-lo objecte de grandíssima utilitat i propi per a donar fluïment a les cerimònies oficials.

No cal dir, però, que com a venedor va constar un subjecte que tenia tant a veure amb l'automòbil com El Be Negre amb els autobusos del senyor Torner.

I pensar que al senyor Sala (don Alfonso) hi havia qui el tractava de toixó i d'infeic!

LA CANDIDATURA RADICAL.

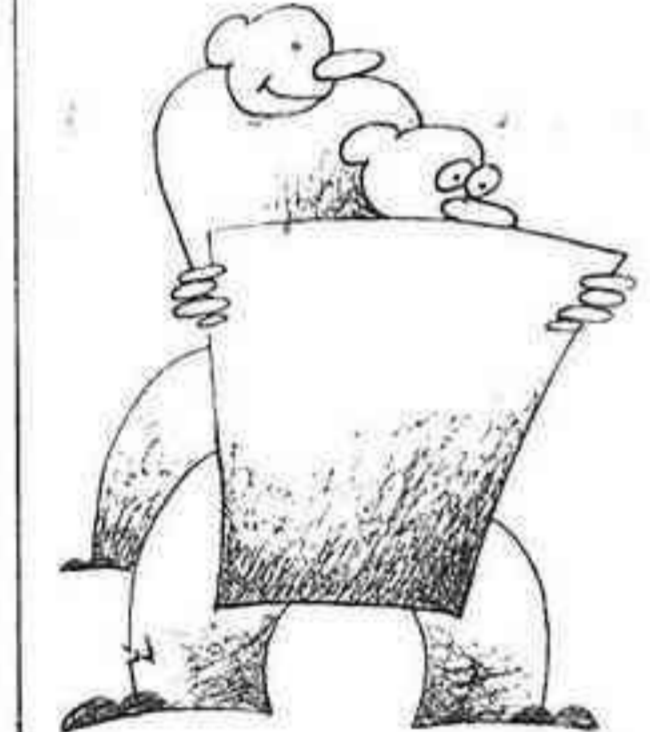
—No hi trobo en Pich i Pon.

—S'haurà sacrificat.

CAMBOSSING A SANT FELIU DE LLOBREGAT

A molts llocs les dames de l'aristocràcia es dediquen a vetllar per la moralitat de la població. A Sant Feliu de Llobregat no poden fer-ho, perquè de retop perjudicarien a un cap visible de les dretes santfeliuenques. Per això fan cambostring: cerquen vots per a la Lliga.

Aquestes activitats extraordinàries de les senyores de la Lliga han despertat rezelts. Hom sospita que és una maniobra per burlar la llei de «vagos» (o de «vagues»).

LA CANDIDATURA RADICAL.

CAMBOSSING A SANT FELIU DE LLOBREGAT

A molts llocs les dames de l'aristocràcia es dediquen a vetllar per la moralitat de la població. A Sant Feliu de Llobregat no poden fer-ho, perquè de retop perjudicarien a un cap visible de les dretes santfeliuenques. Per això fan cambostring: cerquen vots per a la Lliga.

Aquestes activitats extraordinàries de les senyores de la Lliga han despertat rezelts. Hom sospita que és una maniobra per burlar la llei de «vagos» (o de «vagues»).

EL SASTRE DE LA JOVENTUT

SANITJAS

BARCELONA BAIX ST. PERE, 50 TELÈFON 25658

AGENCIA DE TRANSPORTS

Facturacions diàries a petita i gran velocitat

Carmel Manresa

BARCELONA ENRIC GRANADOS, 20 TELEFON 74512

LA LOGICA DIU:

Per a corbates DANIEL'S

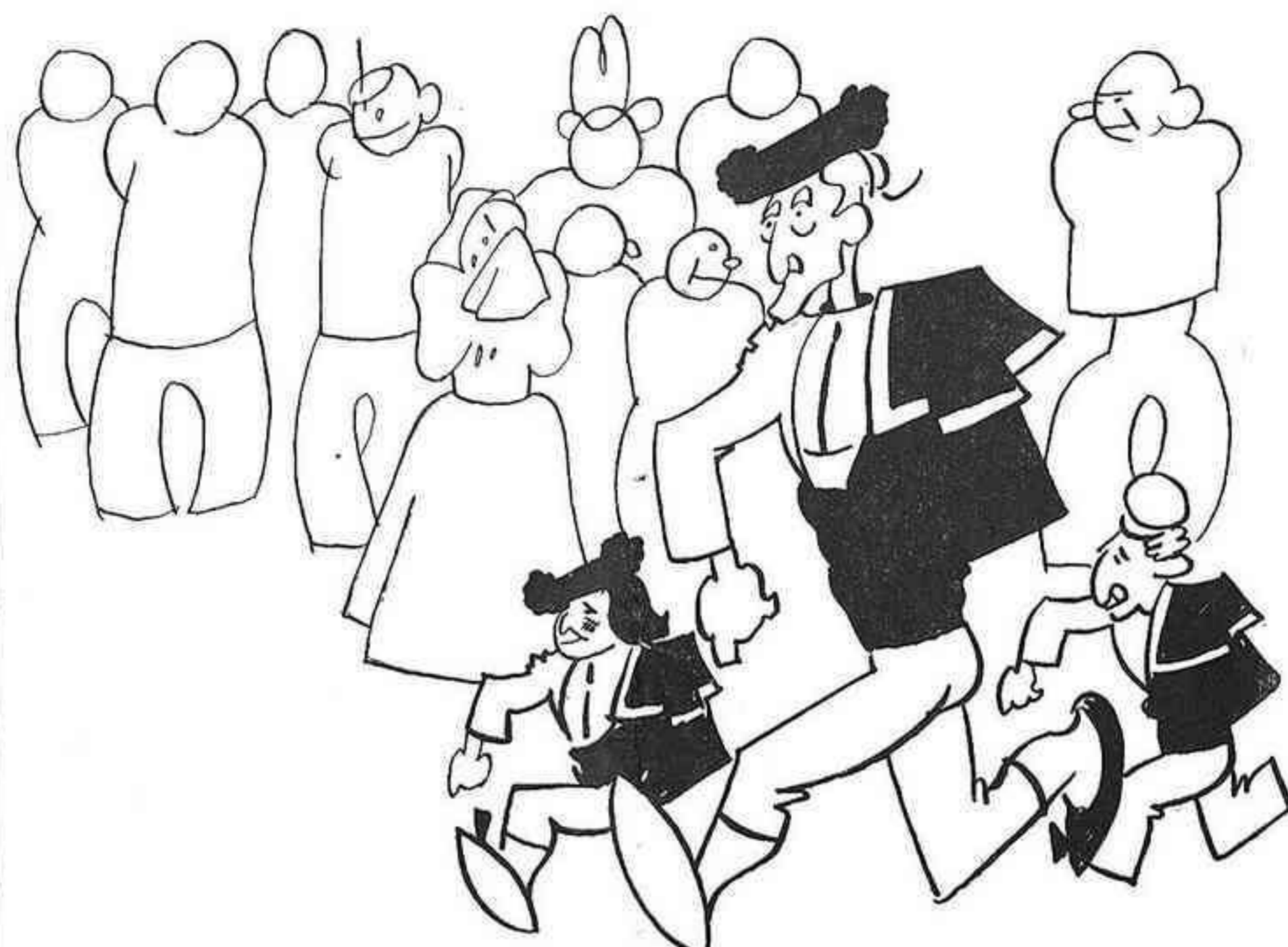
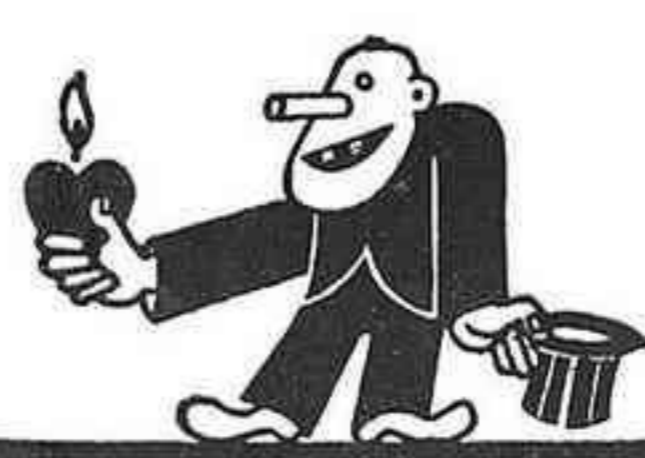
SALÓ DE LES CENT MIL ÚNIC A BARCELONA

Gran sastreria i camiseria

Extraordinari assortit en GAVANYS de qualitat i gust a 85, 95, 115, 124, 130, 150 i 160 pessetes

Telèf. 20053 Rambla Catalunya, 13

amb el cor a la mà

EL MITING DE LA MONUMENTAL. —Qui ens ho havia de dir que acabaríem actuant en quadrilla!

PASSIO I MORT DE L'ESQUERRA

Les dones de l'Esquerra no fan més que plorar, perquè hi ha una Bertrana que va per candidat. La permanent s'estira Na Anna Murià, amb el senyor Companys, i l'Avi els hi contesta que es facin retratar. Els homes de l'Esquerra Na Bergalló a l'Aurora li llença sulfurant. Totes se'n van a veure a don Francesc Macià, el troben barallant-se no fan més que cridar, l'Artemi i en Badia estan desesperats; en un recó de cuina renega l'Aragai, i Buscarons i Guerra, Folchs i Viladomat, s'abraçen als Hilaris tallant el bacallà; en mig del gran desori se'n va el senyor Companys, el president el truca i diu que està malalt, i posa cataplasmes al pobre Grau Jassans, i sols en la tragèdia de tots els esquerrans els tudirins refilen a dalt del campanar. Els pinxos de l'Esquerra només fan que estripar, estripen les proclames i els rètols enganxats; es mengen les pastetes d'aquells humils que van plantant candidatures a tota la ciutat. S'exciten en els mitings, treient foc pels queixals, i amb porres i pistoles diu que ho acabaran. Els gossos de l'Esquerra només fan que lladrar, veient com se'ls allunya la bossa dels pinsans, veient com llur misèria els pren la clau del pa. S'han acabat les gangues i les credencials; la cua que els pentina la Generalitat, és la omphiran de puces les dretes i la Fai. L'Esquerra espellifada, plorant i pidolant, espera l'agonia al llit d'un hospital. La pell d'aquesta Esquerra, quan hagi traspassat, no trobarà gitano que en doni quatre rals. L'enterrament que tingui serà sense escolans; potser en Gassol hi vagi vestit de capellà, i amb un fusell de llaua potsè hi vagi en Dencàs. Quan passin quatre mesos, tothom anirà al ball, es posaran banderes al cim de Montserrat; es menjaran pollastres i arrossos immortals, i quan facin memòria els fills dels catalans, de la difunta Esquerra ningú es recordarà.

I UN BE!

BADRINAS

es complau en convidar-vos a l'exposició dels seus darrers models de mobiliari, a la Sala Parés, del 4 al 17 del corrent

LA REGLA SUSPESA

foronà ràpidament i sense perill amb PERLES 'FEMI'

Vertadera meravella moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especifica. Es tramet per correu certificat enviant el seu import de ptes. 14'50, al concessionari BASTARD, carrer de la Princesa, número 13 - BARCELONA

A una taula ben proveïda no hi pot manca

XAMPANY LAVERNOYA

CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

Biberon RILLO

L'únic que sense bullir-se permet una Neteja absoluta

Ver. ds en farmàcies i ortopèdics

Dipòsit general: **A. LORAN** Pl. Urquinaona, 2 - Barcelona

L'EXIT DEL «DANTON»

El Danton que fan al Capítol ha tingut un èxit insospitat entre els militants de l'Esquerra. Diumenge a la nit anà a veure'l el senyor Macià; dissabte hi anava el senyor Casanoves. Aquest, perquè no el coneguessin i poder fruit millor de les gesses del seu alter ego, agafà entrada general.

Durant tota aquesta setmana els discursos dels oradors de l'Esquerra seran més revolucionaris que mai i el senyor Casanoves sembla que ja en prepara un, pur Danton, per fulminar a la Lliga a la sessió de l'Ajuntament divendres que ve. Després, per semblar-se més a l'heroi, es farà tallar els cabells.

TESTIMONI DE MAJOR EXCEPCIO

Ara que tant es parla de fermesa de conviccions, no serà per demés reportar una petita anècdota. L'altre dia, en una penya de periodistes, es comentava el monòleg que va recitar l'esmentat periodista, amb motiu d'unades preguntes adreçades pel redactor de La Publicitat al President.

L'Aymami, que ja s'havia convertit a la religió del senyor Macià, va trobar que els redactors de la Generalitat no el tractaven com cal.

—Es veu que ja no es recorda de les preguntes que, quan era redactor de La Publicitat, li formulava comodament assentat des d'una cadira — va dir un.

—I quines preguntes! — va fer un altre.

—Intelligent, però quina mala fe no tenien! — va fer un altre.

—Perdoneu, jove — feu un senyor escardalenc tot intervenint —. L'Aymami, cada dia, abans d'anar a la Generalitat, visitava el senyor Abadal i Vinyals, que aleshores era Gerent de La Publicitat, i rebia instruccions. Potser aquest senyor pot dir-vos quelcom d'aquelles terrífiques preguntes.

Quan l'interruptor va haver-se'n anat, algú preguntà:

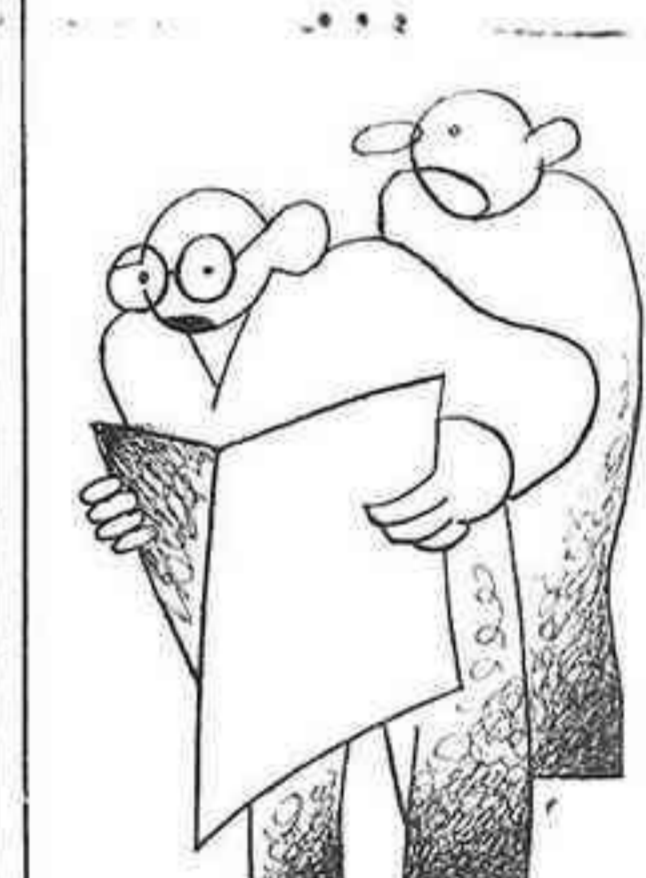
—Qui és aquest?

—No el coneixes? És l'Abadal i Vinyals.

LA CANDIDATURA DE LA LLIGA

—Aquest Bertran i Güell és En Bertran i Güell?

—No; és el seu germà.

LA CANDIDATURA DE LA LLIGA

EL COP D'ULL D'UN TECNIC

El senyor Santaló no és pas allò que se'n diu un home excessivament curós de la seva persona.

Els nostres lectors recordaran l'homenatge de què va ésser objecte no fa gaire temps a la ciutat de Girona; per tal d'assistir a l'acte, el senyor Santaló vingué de Madrid.

Baixar d'un tren i agafar-ne un altre, no l'amoïnà pas gaire. Però el que en patí va ésser la seva indumentària. No cal dir que el senyor Santaló arribà a Girona amb una camisa que no es podia pas dir que fos massa neta.

—Senyor Santaló — li digué un guàrdia de l'Ajuntament —. Porta una camisa molt bruta; li convindria canviar-se-la.

—No val la pena, però, vaja, si us sembla... Quan val una camisa?

—Què li diré jo... unes dotze pessetes.

—Teniu, doncs — respongué En Santaló —. Aneu-me'n a comprar una.

I li donà quinze pessetes. El guarda les agafà i se'n va escales avall; però a mitja escala es deté i pregunta:

—Senyor Santaló: quin número?

En Santaló no se'n recorda. Però l'arquitecte municipal, que és al seu costat, es recula una mica, se'l mira de dalt a baix i contesta, decidit:

—Trenta dos!

I el guarda se'n va a comprar la camisa.

L'ACTUACIO DE LES «VEETTES» Lerroux transformista

Cuenca, 10. — Al teatre Cervantes, d'aquesta població, s'ha presentat el conegut i famosíssim transformista, il·lusionista i imitador d'estrelles, Alejandro Lerroux, avantatjament conegut per tots els públics peninsulars.

Quant al seu repertori, hem de dir que no ha pas evolucionat en gran manera, però la concurrència que emplenava el teatre va aplaudir la seva desimboltura en escena (i entre bastidors). Encara té allò que se'n diu «gracejo», i va agradar molt, especialment als ancians de primera fila, la imitació que féu Lerroux de «la reina mare de la República», rol, en veritat, molt difícil, però amb el seu art inigualable va sortir-ne ben aïros.

Després vingué la seva formidable creació. «Say una maja de rumbo y tronío.» Va assegurar que tenia foc a dins el cor — amb gran alarma dels bombers —, que es moria per un amor, però que com que no tenia pressa, s'entretenia «dando achares», per allò de voler ésser poder.

Com que les ovacions eren vertaderament sorolloses, el colossal transformista, caracteritzat encara de «maja de rumbo», va dirigir la paraula al públic, dient-li que tots els esforços de la Pastora Imperio, de la Carmen Flores i altres il·lustres personalitats, anaven encaminats a retirar-lo de les taules, donant-li algun càrrec, fos de tramoista, fos d'acomodador, fos de cap de clac, cosa a la que ell es va negar rotundament.

També va parodiar allò de «Anciano, la lengua ten», i va interpretar la trilogia «Zapatero, a tus zapatos», que comprèn aquestes tres divisions:

- 1.ª El capellà, a l'església.
- 2.ª El militar, a la caserna.
- 3.ª El poder civil, al seu lloc.

Aquesta trilogia acaba amb l'interrogant: «Quin és el lloc del poder civil?»

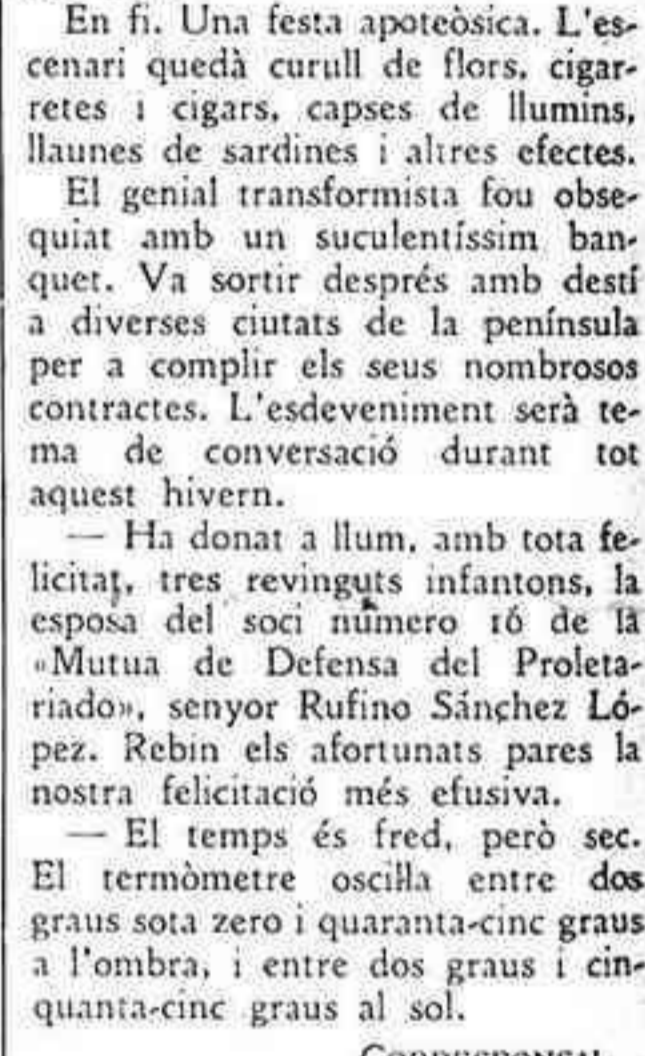
En fi, Una festa apoteòsica. L'escenari quedà curull de flors, cigarretes i cigars, capses de llumins, llanaes de sardines i altres efectes.

El genial transformista fou obsequiat amb un suculentíssim banquet. Va sortir després amb destí a diverses ciutats de la península per a complir els seus nombrosos contractes. L'esdeveniment serà tema de conversació durant tot aquest hivern.

— Ha donat a llum, amb tota felicitat, tres revinguts infantons, la esposa del soci número 16 de la «Mutua de Defensa del Proletariado», senyor Rufino Sánchez López. Rebin els afortunats pares la nostra felicitació més efusiva.

— El temps és fred, però sec. El termòmetre oscilla entre dos graus sota zero i quaranta-cinc graus a l'ombra, i entre dos graus i cinquanta-cinc graus al sol.

CORRESPONSAL

80 ANYS I SENSE XACRES

Ho combatut el seu artritisme, causa de l'arterioesclerosi, amb el CEREBRINO MANDRI que dissol l'àcid úric de la sang combatent així el dolor reuma. Cura els dolors nerviosos, migranyes, neuràlgies (facials, intercostals, lumbago, còlica, etc.), el dolor reumàtic articular (ogut i crònic).

Les senyores saben que CEREBRINO MANDRI les preserva de llurs molèsties.

Recordeu sempre que contra el dolor, tenim el millor remei. Producte nacional de fama mundial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

Tenint el ventre net resta l'home satisfet; com és llepol i gormand El sucre de maduixes és sempre el seu purgant.

Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric - Balmes, 4 C. econòmica 5 ptes. de 2 a 3 i de 3 a 8. Fest. de 10 a 12

ELIBEA

LES ESTRENES

Com va anar l'assassinat de Rasputin? Cada vegada que surt al cinema sembla que va anar d'una manera diferent. A l'Urquinaona el mata el seu germà i sembla que la tsarina era la seva germana. Ens explicarem. Resulta que aquella mala pinta de Rasputin, disfressat de Lionel Barrymore, però amb barba com si fos un candidat de la Lliga, per fer-se amic de la seva germana la tsarina va fer veure que li guaria el fill. Però això va ésser molt mal vist per John Barrymore, que té enveja dels papers del seu germà, i va dir «me les pagaràs!», i va anar a la seva germana Ethel i li va dir: «Tsarina, en Lionel t'enreda», i ella que li contesta: «No et crec, perquè m'ha guarit el noi i ara el deixaré governar». Però en John va dir: «Ah, sí?, doncs mataré en Lionel Rasputin»; i ell sí que fa un complot amb el director de la pel·lícula i fan veure que emmetzinen en Lionel, però com que en Lionel no ho sabia no feia veure que l'havien emmetzinat i volia matar en John, fins que en John, li diu: «T'hem emmetzinat», i aleshores ell que sí que diu: «Ah sí, m'heu emmetzinat», doncs que m'enredo jo; així sóc jo el que s'ha de morir? Però en Lionel li diu que no, que ell l'ha de matar, i agafan un ferro i cop va i cop ve fins que Lionel li diu: «Deixa-ho, per avui, que ja m'has matat, però abans t'haig de dir que si et penses que el film s'acaba aquí i que tot ha de quedar entre família t'has ben errat, perquè ara ha de venir la revolució russa». I ve la revolució russa i no deixen ningú per afusellar si no és el públic, que surt abans que l'emprenquin amb ell perquè pensa que si s'espera, com que les coses van tan diferent de com varen passar la primera vegada, potser sí que també la revolució russa l'emprenrà ara amb nosaltres, i se'n va.

Però resulta que només l'emprenen amb la taquilla.

hom en surt plorant perquè tots ho han fet molt bé, fins el director, que ha tingut el bon encert de no sortir-hi.

URQUINAONA

Es despaxen localitats amb 3 dies d'anticipació

Al Fantàsiu, com ens hi tenen acostumats, ens han donat un altre d'aquells films tan curts de «Walt Disney». Aquest té per títol *Los tres cerditos*, i és com tots, magnífic; però és doblat en espanyol, ens pensem per l'Amichatis en persona. Els tres garrinets parlen i canten una cançó que quan es popularitzi serà la cançó de l'enfadós de tant que s'enganxa. Després del període electoral se'ns prepara, doncs, una altra lata.

PUBLIC CINEMA
Passatge de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79681
Sessió continua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12
Localitat única: seient i pesseta
Noticiaris Reportatges i Documentals «FOX»

Al Capitol, cada tarda i cada nit s'hi celebra un míting de l'Esquerra titulat *Danton*. Aquest míting l'estava doblant l'Amichatis i el Danton el feia l'Alexandre Nolla; però com que al final li havia de tallar el cap, en Nolla es resistia i, quan, amb penes i treballs es va acabar el doblatge, fou decidit que es passés la versió francesa, ja prou dolenta, perquè l'Amichatis va tenir por que en comptes de tallar el cap a en Nolla, li tallessin a ell. I ves per on, el públic, amb la promesa d'un final semblant, hauria aplaudit un doblatge en espanyol.

FÈMINA

AVUI, ESTRENA
yo de dia tu de noche
WILLY FRITSCHE
KATE DE NACY
OBEDETA PRODUCIDA POR ERICH POMMER

La vida no és com en el cine
Producció «UFA»
Pensant-se que ja ningú no llegia el Quixot, monsieur Paul Morand i monsieur Alexandre Arnoux, varen dir: «Veuràs, farem

una mena de Quixot i tothom s'ho creurà», i varen anar a trobar G. W. Pabst i li varen dir que el Quixot l'havien escrit ells i no Cervantes, i li varen proposar de fer-ne un film rus.

I Pabst, que no era rus, en va fer un film rus perquè el protagonista era Chaliapine. I com que Chaliapine, quan veu un teatre i un contracte es posa a cantar òpera, en el film també el feren cantar perquè varen dir: «Veuràs, d'això en sap, doncs que ho faci».

A nosaltres, però, el que ens hauria agradat més hauria estat que Chaliapine hagués estat equilibrista, perquè hauríem pogut veure Don Quixot passant la maroma al Tivoli.

Un altre dia serà.

Al Fèmina hi han fet reformes. Encara hi ha aquells llums fets de raïms de pits de senyora, perquè sinó no es justificaria el nom, però hi han posat unes butaques que podran justificar qualsevol programa per dolent que sigui i com més dolent millor, de tant bé que s'hi dorm.

Per inaugurar-les, però, no ho han encertat gaire perquè *Una vida romàntica*, que és la Catalina Balcena, és més aviat un film distret i per tant, entre els espanyols, una cosa insòlita. Això no vol dir, és clar, que sigui cap meravella, ni tan sols com a cosa distreta; però tots fossin així.

CAPITOL
Demà, estrena
El Infierno en vida
Escenes d'asombrosa emoció
Dinero maldito
Biografia d'un jugador colossal
Doble programa UNIVERSAL

Al Catalunya hi fan un film de propaganda de l'Esquerra. Allò de «Mares que teniu fills, voteu l'Esquerra i els vostres fills no hauran d'anar al Marroc». Es titula *Sonadores de la gloria*, i els fills van al Marroc. Nosaltres ni votem l'Esquerra, ni anem al Marroc, ni tan sols al Catalunya.

La setmana tràgica

Com es pot veure per les estrenes, el programa de la setmana és més aviat tètric. Al Coliseum segueixen amb *El Signo de la Cruz*, i van matant cristians. Del pati de butaques només n'hi queden tres i aquesta setmana començaran de degollar el públic del primer pis.

A Capitol tallen el cap a Danton i a altra gent.

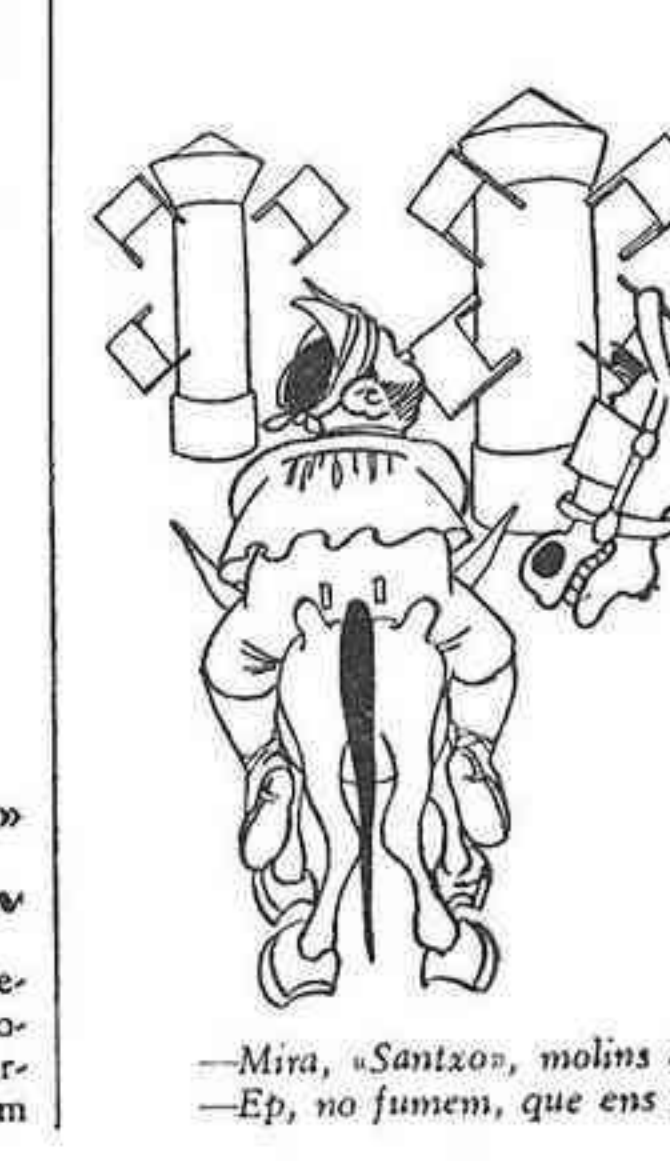
A l'Urquinaona, assassinen Rasputin i afusen la família del tsar.

Al Fantàsiu Dorothea Wiek es suïcida.

Al Tivoli Don Quixot s'hi mor cada tarda i cada nit, tres cops al dia.

Al Catalunya hi moren com a mosques al Marroc.

I si arriben a inaugurar més aviat la temporada al Fèmina, ens trobem amb la mort del marit de *Una vida romàntica*. En compensació, però, el públic es veu amenaçat d'ésser fotografiat i sortir a *El Dia Gráfico*, que no sabem pas què val més.

Les activitats del Comitè del Cinema

Desmentint l'apatia que nosaltres li atribuïem de setmana en setmana, el Comitè del Cinema de la Generalitat s'ha llançat a una activitat frenètica.

I el més important d'aquesta activitat és que, contra el que nosaltres i altres lengües *vespertines* podríem dir, aquesta activitat frenètica és una activitat frenètica productora i que ja compta amb diversos films per oferir al mercat.

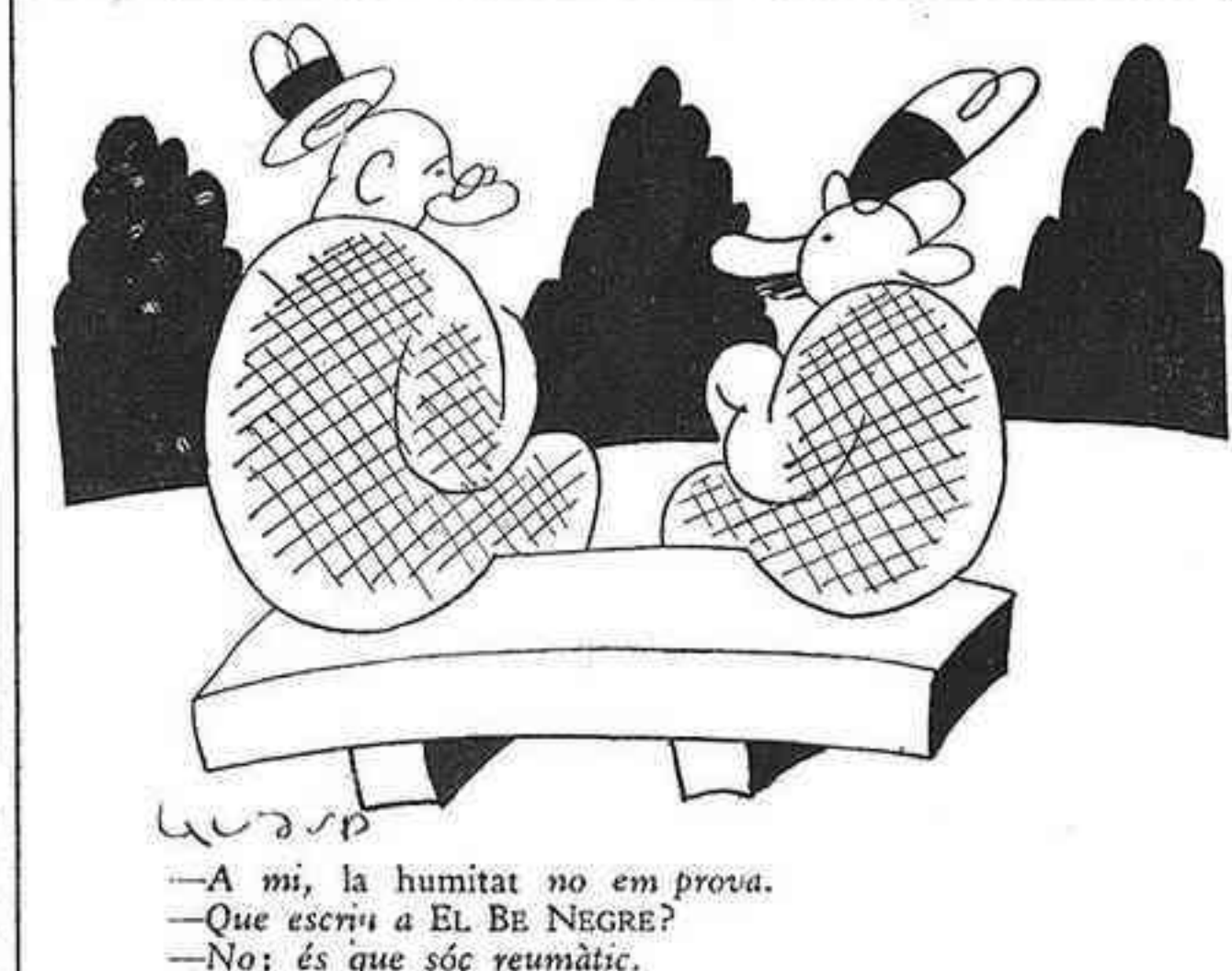
Tothom sap ja i algú ha vist el *Noticari Llomp*, on es veuen els escamots a l'Estadi, fet amb material dels Estudis Orpheu pel Comitè, i per ordre expressa del senyor Macià. Aquesta producció, que té el doble avantatge que no hi estat pagada i que M. Lemoine no sap encara que no hagi estat pagada (quina alegria patriòtica tindrà quan li diguin!). A més d'aquesta producció ara està empenent una campanya d'arrossos, esmorzars i berenars documentals per terres de Catalunya, de la qual ja té enllestit un film sobre el carbó fet al Montseny i amb personatges que són els membres i les mecanògrafes del Comitè conveniement disfressats, i ara està en curs de muntatge una excursió pel camp de Tarragona per filmar *La sardana de l'avellana*, film, naturalment, sobre els avellaners. Aquesta excursió s'ha fet en el cotxe del senyor Gassol, que coneix aquelles comarques. Alguns membres del Comitè, quan ho sapiguem, s'estiraran els cabells. Ventura i Virgili, no badis!

Però no tot han d'ésser temes rurals; calen també temes ciutadans i d'elegància, i aquests els donarà el documental comarcal, amb desfílada de maniquins de les «Modes Stel».

Sembla que no es pot negar que com activitats no siguin activitats. Doncs encara hi ha més, i demostren un interès per la propagació de la Revolució francesa poques vegades vist perquè les mecanògrafes se'n facin càrrec.

Tres mecanògrafes del Comitè es presentaren l'altre dia al Capitol amb un B. L. M. del secretari interinament perpetu del Comitè, el senyor Josep, preguntant a la taquillera que donés tres butaques a les tres dadores.

Ara ja no es podrà dir que el Comitè no faci res. Tot el contrari.

—A mi, la humitat no em prova.
—Que escrivis a EL BE NEGRE?
—No; és que sóc reumàtic.

El recader de Montjuïc

El pròxim film nacional que veurà serà *El Relicario*. De què es tracta? En un anunci que va sortir a *La Vanguardia*, es deia el que serà. «Zarzuela cinematogràfica». O sigui, tres menes de peix i una mica de suc, si n'hi ha, que diuen que no perquè ens el fregiran.

M. Lemoine, el gerent d'Orpheu Films, segueix sense cobrar dels productors dels quals es fia. Com que a Montjuïc fa aquell gris, sembla que se li han congelat els crèdits.

Els fabricants de Mercedes, per tal de parlar de fabricar un altre film, segueixen reunits en aquell pis del carrer de Balmes, on començaren de reunir-se la primavera passada. Però ja no es reuneixen al balcó. Ara l'han tancat i parlen del futur film a dins. Els veïns els han felicitat pels progressos.

En Domènec Pruna, director de *El Cafè de la Marina*, ha fundat una penya al «Bar Yo Yo» del carrer de Mallorca. No s'hi fan films, però s'hi proven futures estrelles de films futurs.

—Què s'ha fet de *El Cafè de la Marina*? No se sap. Si en preguntem a algú que en sapiga alguna cosa us contestarà amb una sèrie de gestos i ganyotes que si no sou sord i mut no n'entendreu pilota. Ara, que potser no val la pena d'arrebassar-se llengua i orelles.

—I *Odió*? Tots diuen que és un gran film perquè hi ha la Ladrone de Guevara, però ningú no l'ha vist. La casa Cinnamond en fa una gran propaganda per col·locar-lo però si els pregunten si l'han vist, no saben què dir. Deu ésser un film de misteri, com *El Cafè de la Marina*.

MOLT IBEE!

OLYMPIA
DIJOUS, DISSABTES I FESTIUS, MATINÉES
Totes les nits, a les 10, èxit de la nova Companyia de Circ Equestre
20 atraccions internacionals
Miss Fakara
La veu de la tomba
10 Leotaris, 10
The 4 Astony's
Adriana-Charlot
4 Albanos@Nino
Adquiriu sempre les localitats per a l'Olympia amb la deguda anticipació
Butaques a 3 pessetes

Al Romea han estrenat *El Comendatore Campanelli*, adaptació catalana per Salvador Vilaregut, d'una adaptació francesa, d'una adaptació anglesa, d'una novella anglesa d'aquelles de lladres i serenos que feien les delícies de la nostra enyorada — ai! — i llunyana — més ai! — infantesa.

Com és de pensar en obres com aquesta, el culpable de tot és el que menys ho sembla. Hem de felicitar l'actor que s'encarrega d'aquest paper — el nom del qual no direm per afavorir l'interès de la intriga — per la seriositat i l'aplom amb què dissimula fins al darrer moment.

Hollywood Bar-Dancing
Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17033
Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)
COLOSSAL ÈXIT DE LA **Demon's Jazz** ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

Restaurant
«El Be Negre» diu...
ES EL MILLOR
Rbla del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 3

Una campanya contra en Selves

Ha estat amb la més gran estranyesa no exempta d'alguns més que accentuat matis d'indignació, que els bons, autèntics i legítims esquerrans, militants de les files que acabdilla la venerable figura de Macià, han vist com a la campanya de desprestigi contra el nostre govern, les seves institucions i els seus homes menada per la indigna premsa que llença contra d'ells les palades de llot que extreu de la profunditat de la seva ànima abjecta; ha estat amb estranyesa i amb indignació, diem, que han vist com a la campanya de la indigna premsa, calumniant els angelicals escamots, insultant els homes puríssims de l'Esquerra i prodigant les més vils insidies, s'hi ha ajuntat darrerament el diari *La Humanitat* amb la seva malintencionada, insidiosa i calumniosa campanya contra el nostre Governador General senyor Selves.

Aquesta campanya, menada de la manera més sagristanesca, capellanesc i jesuítica, pretèn *La Humanitat* bastir-la damunt d'un suposat contraban d'armes efectuat a Catalunya, per tal de desacreditar el senyor Selves en la seva funció, que exerceix amb plena confiança del nostre President i amb tota l'energia i tota la capacitat que ha caracteritzat, caracteritza i caracteritzarà tot el que han fet, facin i faran els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

El míting aperitiu

Un d'aquests darrers dies, el pobre senyor Santaló va desplaçar-se, baixant del seu alt sitial, per anar a donar un míting al poblet de Les Preses. La presentació dels oradors anava a càrrec d'un cert Pedreguet, ex-carlí, ex-pupista, i avui president del centre d'esquerra del poblet, conegut a tota la comarca per la frase, que s'ha fet cèlebre, amb què havia presentat en altra ocasió un conegut propagandista també de l'esquerra: «Ara un parlarà un peix que es porta l'oli».

Concedidor d'aquesta frase, el senyor Santaló va demanar a en Pedreguet que aquesta vegada tingués discreció en fer la presentació dels oradors. I, en efecte, en Pedreguet anava dient a cada orador: «Ara un parlarà tal, ara un parlarà qual». En arribar-li el torn al primer conseller de la Generalitat, ho féu en els següents termes: «Ciutadans, xics i grans, «burros» i ignorants, parlarà un calamars, que es porta la tinta, la ploma i el que ho fa molt bé.» [Tinter de Macià, han vist com a la campanya de desprestigi contra el nostre govern, les seves institucions i els seus homes menada per la indigna premsa que llença contra d'ells les palades de llot que extreu de la profunditat de la seva ànima abjecta; ha estat amb estranyesa i amb indignació, diem, que han vist com a la campanya de la indigna premsa, calumniant els angelicals escamots, insultant els homes puríssims de l'Esquerra i prodigant les més vils insidies, s'hi ha ajuntat darrerament el diari *La Humanitat* amb la seva malintencionada, insidiosa i calumniosa campanya contra el nostre Governador General senyor Selves.

Aquesta campanya, menada de la manera més sagristanesca, capellanesc i jesuítica, pretèn *La Humanitat* bastir-la damunt d'un suposat contraban d'armes efectuat a Catalunya, per tal de desacreditar el senyor Selves en la seva funció, que exerceix amb plena confiança del nostre President i amb tota l'energia i tota la capacitat que ha caracteritzat, caracteritza i caracteritzarà tot el que han fet, facin i faran els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Un del públic no podé estar-se de cridar: —Hem vingut a un míting o a un esmorzar?
La gana s'havia obert a tothom, i, com si fos una consigna, tot el públic se'n anà a matar el cuc, deixant al pobre senyor Santaló amb el bolet a la boca.

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773
Avui tarda: **SHANGHAI**
Nit: **LA MALQUERIDA**
Dijous nit: Estrena de la comèdia de Honorio Maura
Hay que ser modernos
Setmana pròxima: **CORAZÓN DE MUJER**
Companyia d'alta comèdia de **Marta Teresa Montoya**
Primer actor i director **Fernando Porredón**
—Mercedes, a hores d'ara es deu haver estrenat a Madrid. Al menys, que tingui una hora curta.

Granja Royal
Tots els dies formidable èxit de **Paul Caryle** i **10 Crazy Boys**
als Tes i Sortides de Teatre. De deu a dotze nit: **CONCERTS TOLDRA**

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala

Ovelles esgarriades

Un mal pensat

Un títol de El Dia Gráfico del divendres:

«Le sustraen la pistola y teme que haya sido con el propósito de desarmarla.»

Un altre s'hauria pensat que era perquè no s'hi fes mal. Però sempre hi ha genis suspicax.

Juguen i es fan mal

Un títol de El Dia Gráfico, també del divendres... a la secció del Parlament:

«En los pasillos El diputado señor Cumillera herido en un accidente de automóvil.»

D'automòbil, o de patinette?

Una desatenció

També de El Dia Gráfico i també del divendres! Un títol a tres columnes:

«Un hundimiento en la Cava Baja Se desprende en el lecho de una habitación, cayendo sobre un hombre que dormía, dos mujeres y las cascotes correspondientes Resultaron heridas las tres personas.»

I els «cascotes»? Sembla mentida que no se'n preocupin!

Analfabetisme descordat

En un dels quadros de propaganda electoral que publica La Humanitat, plens de l'abrandament més esquerrista, hi hem trobat tot de frases emocionants dirigides a la dona catalana, d'entre les quals cal remarcar aquesta:

«Però no tens dret que, si et manca aquest respecte i aquest amor, la teva vida i la dels teus fills sigui un drama miserable i trist.»

Tenien d'arribar a poder escriure els seus més florits del país, perquè aquesta confusió entre «dret» i «obligació», tan corrent entre la gent curta de gambals, sortís estampada en els diaris — que hi farem! — influències esclavianques; ja li ho diré.

No cal remarcar la sintaxi amb què està redactada aquesta preciosa frase.

ELS QUE FAN «LA RAMBLA»
En Sunyol.—Està vist, Massip: jo treballa per ciutadania i tu per esport.

“ANEM ALS TOROS QUE FA BON DIA...”

El toreig dels humils a la Monumental

Com diu molt bé el Full Oficial de l'Esquerra i del Dilluns, el miting de la Monumental va ésser un èxit. Fins va ploure i tot, perquè es pugés suposar que si no hagués plogut la plaça s'hauria omplert. Però cal consignar que el tros que s'ompli era ple a vessar i vessava sobre els altres trossos que eren buits.

Els discursos foren entusiàsticament aplaudits, especialment quan la ràdio va anunciar que se n'havia pronunciat un que ni els que hi eren varen sentir, el de Lluís Bello.

El senyor Companys, contra el que es deia, hi va parlar com un sol home. Fins va arribar a dir que ell no s'havia volgut ajuntar amb Acció Catalana perquè anava amb els de L'Opinió, però que s'ajuntaria amb tothom perquè no guanyés la Lliga.

El senyor Gassol estigué magnífic amb la seva crida als germans de les altres regions d'Espanya. Fins en Dencàs i la bandera de l'estrella solitària s'hi varen enterir.

El senyor Macià fou, és clar, el

més ovacionat, i ovacionat com ell té per costum, al Full Oficial, dempeus. Estigué eloqüent i prometedor i va dir que si guanyaven les dretes tornaria a proclamar la República Catalana, i si guanyava l'Esquerra faria la felicitat dels catalans i dels obrers. Perquè ja se sap que els obrers no són catalans: són els humils, i els humils són murcians. Això volia dir que el senyor Torner compliria amb les cartes.

L'altra meitat de públic que no hi va assistir havia anat a Montjuïc perquè es pensava que La Humanitat deia la veritat quan deia que si plovia s'hi celebraria el miting. Però com que no plovia gaire, no s'hi va celebrar. Pel pròxim es precisaran els mil·límetres de pluja que caldran, cada militant anirà proveït d'un pluviòmetre de butxaca i de vint cèntims per agafar el Metro i anar des de Montjuïc a la Monumental.

Per tal que no es pertorbés l'acte, el partit radical va enviar-hi els seus joves bàrbaros, ja que a causa de la pluja els escamots no hi varen poder anar.

Els nostres candidats

S'ha parlat molt, s'ha parlat més, s'ha parlat massa de les nostres preferències polítiques i de les nostres tendències socials: s'ha volgut fer creure massa als nostres lectors que si ens llegien corrien el perill d'ésser induïts en error polític, de caure en les urpes d'un enemic solapat i subreptic; s'han prohalat massa insidies i massa calumnies per desacreditar-nos, perquè nosaltres no ens agafem a la primera ocasió per tornar a recobrar el crèdit que ens han pres i demostrar que tot eren falòrnies.

I aquesta ocasió són les eleccions, i de les eleccions la candidatura d'Esquerra Republicana de Catalunya, els homes de la qual consideren dignes del més gran nombre de vots i recomanem als nostres lectors que no els oblidin en les seves candidatures per l'encert amb que han estat inclosos en la de l'Esquerra.

Perquè, qui no té sempre present la prova càllida, robusta, contundent, enèrgica i precisa del director de La Rambla i del director de La Humanitat, Josep Maria Massip? Qui més bé que ell podrà dir en ple Congrés: Señores diputados: nosotros también decimos?

I què direm d'aquest altre escriptor càllid, robust, contundent, enèrgic i precis, autor de La Rossa de Mal Pel i dels articles de La Humanitat, J. M. Francès?

I què del braç fort i el puny clos del reussenc Armet?

I què d'aquell Carles Duran, membre preeminent de l'Ordre cavalleresc de l'Escama?

I d'en Perramon, que en direm? Home de les seves obres, que es féu estimar a Manresa repartint cartes tot l'any i per Nadal la dècima de «El Cartero», i que net de l'error passatger, encara que agitat d'haver pertangut a Acció Catalana, es redimí entrant a l'Esquerra?

I què del jove Bertran i Tàpies? Tots aquests, homes fermes, noms virils que figuren a la candidatura de l'Esquerra... Ai! Ara ens recordem que no hi figuren. Però com que hi havien de figurar, i si no hi figuren és perquè els han fet sengles injustícies, una per cada un, nosaltres, per reparar-les, els proclamem els nostres candidats. Voteu-los!

Els candidats obrers

Tothom sap les triflucques que ha passat l'honorable president de la Generalitat de Catalunya, senyor Francesc Macià i Llussà, per a compaginar la candidatura de l'Esquerra. Sobretot, aquell pujar i baixar escaletes i aquell trucar a la porta dels catalanistes, els quals, com si s'haguessin posat d'acord, responien tots el mateix:

—Un altre dia, germà!
Però després de la inútil cacera del catalanista, la captura de l'obrer en estat natural no ha estat pas menys fatigosa. El senyor Macià s'ha entrevistat amb tots els humils que l'hi han vingut a mà. Els uns l'hi resultaren massa humils i els altres massa poc; el fet és que l'hora de fer pública la candidatura s'acostava, i els candidats obrers en bon estat no apareixien per enlloc.

El senyor Macià es passejava, tot neguitós, per la seva residència. Els periodistes feia hores que s'esperaven al Pati dels Tarongers que hom els facilités la llista promesa. Ni un trist escamot anà a agredir-los per amenitzar la llarga espera. De sobte, el senyor Macià s'aturà davant de la cuina. Dos obrers autèntics estaven llà treballant en la reparació d'una canyeria embussada. Don Francesc tingué una idea lluminosa:

—Escolteu, germans meus: voleu ésser diputats?
—Home...! — feren els obrers, tot grantant-se l'orella —. Vol dir que és una ocupació decent?
—Per Catalunya! Per la República! — insistí don Francesc, que aquell matí havia llegit una soflama d'en Massip.
—Si s'ho ha de prendre així...
—Com us dieu, a veure?
—Tal, tal i tal.
Cinc minuts després, quedava definitivament completada la candidatura de l'Esquerra.

Economia...
i qualitat immillorables obtindreu servint-vos per a les vostres ulleres i cristalls de

Òptica Sellés
Carrer de Fontanella, 4

FOTOGRAFIA - RELLOTGERIA PLOMES ESTILOGRÀFIQUES

ELS CANDIDATS DESCONEGUTS

Macià.—I com els presentarem?
Companys.—Valdrà més que es presentin l'un a l'altre.

PER QUE GUANYARA L'ESQUERRA

La vaga de tramvies ja està resolta!!

Ja hem pagat el compte dels vots de la dependència mercantil! Ara preparem-nos que aviat pagarem els vots dels tramviarers. Sembla que el senyor Selves té uns bases que ni el conductor més romànic no hauria pogut somiar: Jornada de sis hores, una pesseta d'augment al dia, la festa setmanal i les altres. La jubilació als 55 anys en comptes dels 65 i... passi de tramvies per a tota la família!

Però el bol del cas és que la Companyia hi està conforme i per deixar-li les mans lliures és pel que el senyor Arruga va dimidir i va marxar. Així la Generalitat ho podrà arranjar tot com li convingui.

Naturalment, tots aquests augmentos, que no seran pocs perquè caldrà jubilar la meitat del personal i no serà poc, s'hauran de fer a base d'augmentar les tarifes, i això farà que els taxistes, que es queixaven, hi guanyaran també perquè serà més barat agafar un taxi. I aleshores s'ajuraran una mica els taxis i l'Esquerra guanyarà, perquè:

La votaran els funcionaris de la Generalitat i de l'Ajuntament i els escamots que encara no ho siguin i esperen ésser-ho, que són pocs, i llurs famílies.

Els aspirants a escamot i llurs famílies.

Els dependents de comerç i llurs famílies.

Els tramviarers, autobusistes i taxistes i llurs famílies.

Els tenedors de B.L.M. del senyor Torner prometent feina i llurs famílies.

Els humils i llurs famílies.
Els de la F.A.I. que han vist com els alliberaven els seus, i llurs famílies.

Només no la votaran els quatre gats que van en tramvia perquè no poden usar coixe de l'Ajuntament o de la Generalitat.

Les pistoles de «La Humanitat» i «La Veu»

La Humanitat, òrgan del partit que governa a la Generalitat, a l'Ajuntament, al Parlament i al Govern General, publicava diu-menge una informació amb els següents títols sensacionals:

«De Port-Vendres surten expedicions de pistoles cibareses en direcció desconeguda.— Quin paper hi juga en aquest afer l'ex-general Barreia?»

Sota d'aquests títols explica tot allò del desembarcament d'armes a les nostres costes i ho dona per segur. Si tot el que diu és veritat, quin paper o més aviat quin pito hi toca el senyor Selves, al qual els del seu partit podrien haver avisat del que passava? Sembla que cap.

Encara, si no es descobreixen, en tindrà la culpa l'Ametlla.

La Veu, per la seva part, també diu-menge publicava el següent títol damunt d'un solt:

«La delació per un diari madrileny d'un suposat desembarcament d'armes a les costes de Catalunya, motiva una reunió d'alts càrrecs de carrabimers.»

La delació? Mau! A veure si ara sortiran amb què tot són ganes de difamar-los a ells.

LA BORSA LA VIDA

GOTITZACIONS

«Plaza de Toros de Barcelona, S. A.» (Monumental)	0'05
Cambossing	0'10
Lliguing	0'25
Radicaling	0'0003
Esquerring	7 1/5
Companys i Co.	(no cotitzen)
Hawaianes	5.20
Sunyol i Ciutadania	110.000
Tudurins Endins	75.000

Segueix acaparant l'atenció del mercat el paper electoral. Aquesta és la darrera setmana de depressió per als altres valors. La setmana entrant el que quedarà deprimint de tanta literatura serà l'elector-financier que hagi sotscrit el mant i mant emprèsit que les Societats Anònimes polítiques llencen al mercat aquests dies.

A remarcar el fracàs de «Plaza de Toros de Barcelona, S. A.» (Monumental), que ha tancat amb dèficit el balanç de diumenge passat.

«Cambossing» va cambossigant.

La «Companyia de Companys» no ha interessat.

«Sunyol i Ciutadania» i «Tudurins Endins», per ara cotitzen...

On comprar el bitllet de Nadal?
Al carrer de Fiveller, 13 (cantonada Quintana)
Administració núm. 10, d'Isidre Pagès

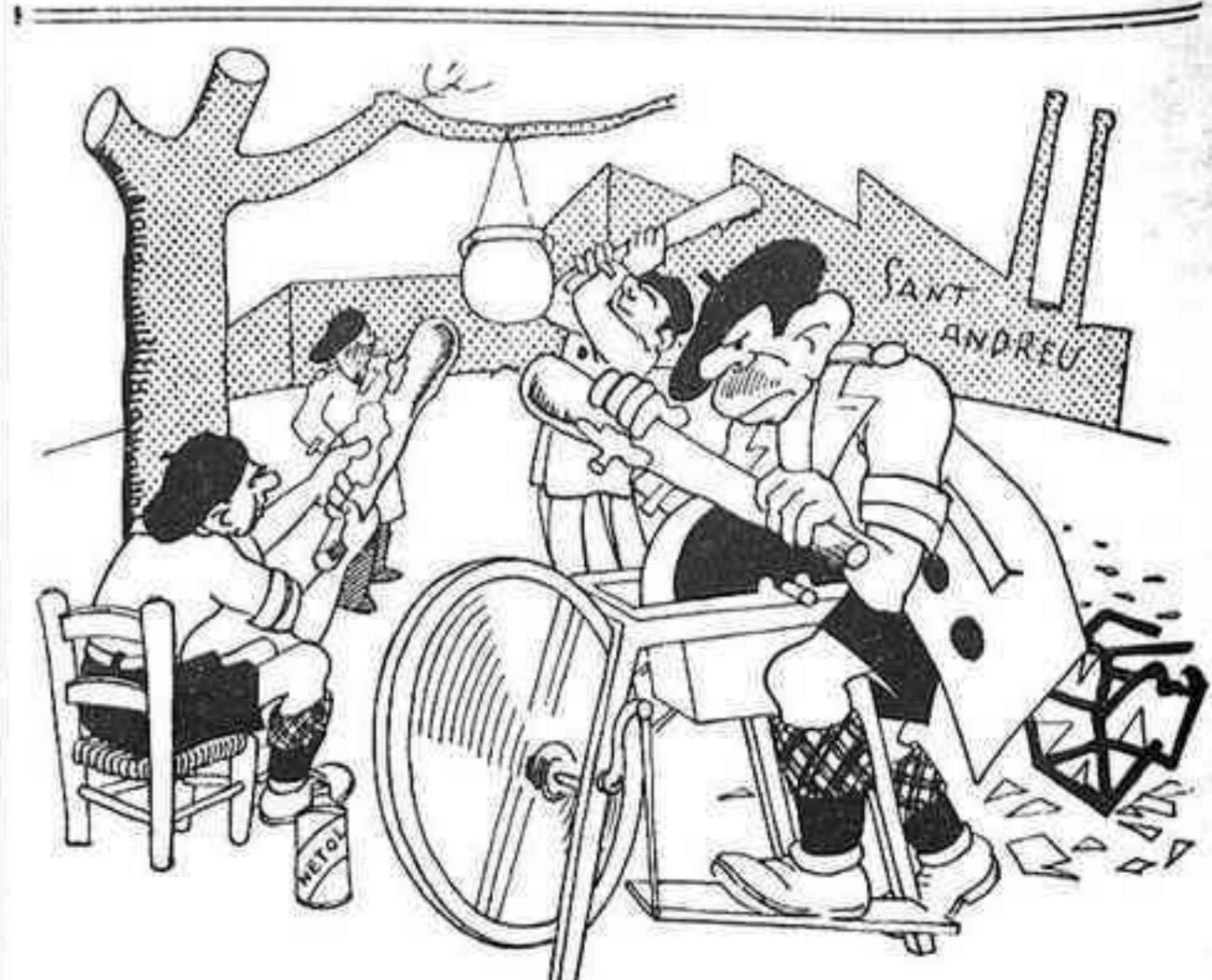
SAL I VINAGRE

La Correspondencia de Valencia, comentant esdeveniments recents en els quals EL BE NEGRE hi jugava un gran paper, diu que aquells feia

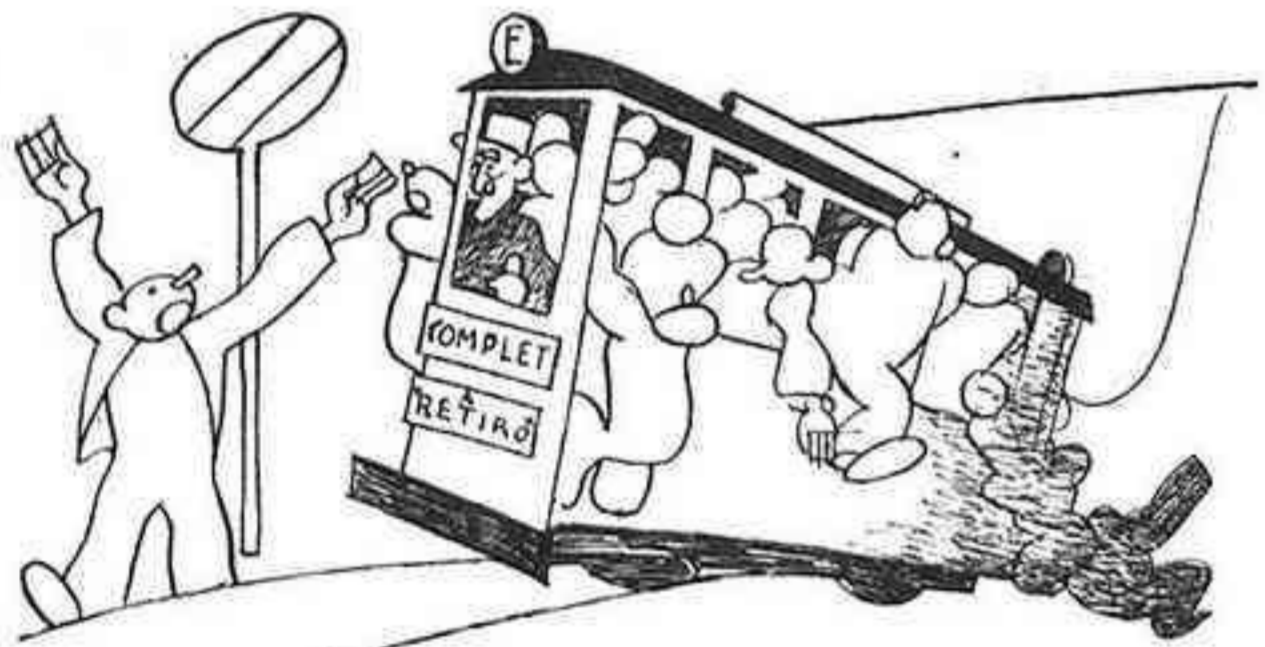
«...están relacionados con un suelto publicado en «El Vinagre»...»

Que salats són aquests valencians!

ARQUES SOLER
INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET
ALDANA 315 BARCELONA 7° 31855
MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 7° 16119

—Per quan vinguin eleccions esmorem ben bé les tranques...

LA CANDIDATURA DE L'ESQUERRA

Singlots poètico-esquerristes

No és l'Esclans l'únic poeta que hi ha al partit dels dispensadors d'endolles. Com saben els nostres estimats protectors, en les files macianesques hi ha també aquell inspiradíssim Salvador Perea, i altres genis no menys inspiradíssims que reparteixen la seva esponerosa producció visceral en els innombrables fulls, fullets, periòdics i revistes que veuen la llum arreu arreu de la nostra terra, per a enterniment i gaudi del lironisme nacional i esplai del diafragma de les persones que saben de llegir i escriure.

El Poble, de Sabadell, està sota la disciplina de l'Esquerra, i fou allà on, abrandat de la més pura i vibrant fervor esquerrana, un poeta digne, pel cap baix, d'un càrrec de demògraf a l'Ajuntament d'aquella ciutat, s'esplaiava en aquesta xamosa i joliusa composició en una secció titulada «Film poètic de la setmana»:

L'Estadi amb una gran massa esquerrana,
que ha fet esport i ha aclamat els homes de l'Esquerra,
ha estat per les dretes un disgust:
[i en so de guerra ara han sortit, tot insultant i movent llot en canavana,
Mes és inútil que moguin enrenou [i gran gatzara,
i pretenguin—com abans—ajupir i [entabanar el poble;
aquest està amb l'Esquerra, Partit [ferm, lleial i noble,
que lluita sempre a la llum i bo i [donant la cara.
Les dones—que tant han servit a [ells per a fer bocassa del seu futur triomf (?)—s'han ajuntat als homes esquerrans.
Arreu de Catalunya es donen espec[tacles bells i grans,

com aquest magnífic—indescrïptible [—abans d'anir a Terrassa.
I en el bo d'aquest gòig palpable, [auguri popular de la victòria,
els enemics bestejant, s'uneixen als [crits d'un Be tot sent cridòria.

Rebi l'humil talent de l'autor d'aquest centpeus el nostre més sincer homenatge. Sota el nom de «Piu Pich Pi» amb què és signat aquest felix gastament s'amaga—no cal dir-ho—un preclaríssim lluminar de les lletres catalanes.

No cal dir—tampoc—com li agraim la seva finíssima al·lusió al nostre estimat Bt. Vagi igualment al senyor Esclans la nostra felicitació pels deixebles que produeix el seu sistema.

Candidats cinematogràfics

Damian Molino, el crític cinematogràfic de El Dilluns i corredor cinematogràfic de El Dilluns, es presenta candidat cinematogràfic per la «Extrema Izquierda Federal». Si surt, osequiarà els seus lectors i electors dedicant-se exclusivament a fer anuncis.

Sembla que això li assegurarà una gran votació.

Sembla que Juan de Landa, un cop tingui llist el «Im Se ha escapado un preso», es proposa presentar-se a les primeres eleccions que hi hagi. Amb les vegades que ha estat a El Presidio i el seu darrer film, no hi haurà cap candidat que hagi estat tan a la presó i haurà de sortir necessàriament.

Sinó d'enlloc més, de la presó. Després d'anar-hi, naturalment.

Les malalties i llur convalescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un constituent enèrgic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicocola Domènech, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènech: Rda. St. Pau, 71.

—Companys: on ets?
—No hi sóc!